

ПРЕКОВРЕМЕНИ РАД У ВИДУ РАДА ПО ПОЗИВУ У ЗДРАВСТВЕНОЈ УСТАНОВИ

Чињеница да је прековремени рад у виду рада по позиву уведен у здравственој установи – не значи аутоматско остваривање права на накнаду, већ се она може остварити само у случају да је таквог рада заиста и било.

Из образложења:

У погледу оспоравања пресуде Апелационог суда у Крагујевцу од 12. маја 2015. године због повреде права на правично суђење и права на правичну накнаду за рад, из члана 32. став 1. и члана 60. ст. 1. и 4. Устава, Уставни суд налази да се оспорена пресуда заснива на уставноправно прихватљивој аргументацији и утемељењу одредаба Закона о здравственој заштити и Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама („Сл. гласник РС“, бр. 44/10, 91/10 и 8/13). Уставни суд налази да је потпуно уставноправно прихватљиво становиште другостепеног суда дато у образложењу одлуке којом је одбијен тужбени захтев, а то је да послови подносиоца не представљају послове здравствене делатности, већ се ради о помоћно-техничким пословима за које према Уредби о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама не припада право на коефицијент 13,57 за обрачун плате, који се примењује за обрачун плате медицинског особља.

По оцени Суда, уставноправно је прихватљиво становиште у оспореној пресуди којом је одбијен тужбени захтев за исплату накнаде зараде за прековремени рад у виду рада по позиву, имајући у виду да је током поступка на неспоран начин утврђено да не постоје докази да је у спорном периоду подносилац остваривао прековремени рад по позиву, док је вештачењем утврђен дуг туженог према подносиоцу не за прековремени рад по позиву, већ за прековремени рад у виду приправности, што је друга врста прековременог рада у смислу члана 78. Закона о здравственој заштити („Сл. гласник РС“, бр. 107/05, 72/09, 88/10, 99/10 и 57/11). Чињеница да је прековремени рад у виду рада по позиву уведен код туженог не значи аутоматско остваривање права на накнаду за овако обављени рад, већ се накнада може остварити само у случају да је таквог рада и било, а што у конкретном случају није утврђено, односно није доказано да је таква врста прековременог рада остварена од стране подносиоца уставне жалбе.

Уставни суд налази да је оспорена пресуда у свему заснована на јасном, детаљном и потпуно уставноправно прихватљивом образложењу, а такво образложење Уставни суд не сматра произвољним. *(Одлука Уставног суда Србије, Уж. 4483/15 од 18. маја 2017)*